

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 46/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 45 C 290/2008-23 z 1. júna 2009 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 269/09-30 z 30. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D- B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2009 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 45 C 290/2008-23 z 1. júna 2009 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 269/09-30 z 30. októbra 2009.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že okresný súd a krajský súd porušili jeho označené základné práva a slobody, „*keď rozsudkami súdov boli ochránení podvodníci pokúšajúci sa o úverový podvod (už 6 x Ing. M. K. – správca bytového domu).*

Spravodlivé konanie bolo zmarené a naopak súdy ochránili kriminálnikov (úverových podvodníkov) pred súdnym konaním a aj trestným konaním, pretože nepodali trestné oznámenie – majú záujem trestný čin úverového podvodu umožniť dokončiť. Teraz sa vnucuje otázka prečo? takto riskujú? dostanú dobrý bakšiš?

I.A. Konanie opäť skrachovalo (ako predtým 5x) na súdnych poplatkoch. Žaloba podaná dňa 19. 12. 2008 o neplatnosť hlasovania, pretože schôdze vlastníkov bytov sa zúčastnilo iba 15 osôb, ale podvodníci Ing. M. K. a spol. podpisovali do prezenčnej listiny podpisy falšovaním, alebo osôb na schôdzi neprítomných, čo zákon č. 182/1993 Zb. o bytoch a nebytových priestoroch nepovoľuje, nepripúšťa ani súhlas so splnomocnením, keď sa hlasuje o bankový úver.

I.B. Sudcom nevadí, že ide o pokus spáchať trestný čin a tak sa dostať k bankovému úveru pre osoby, ktoré by úver nesplácali.

I.C. Priložená kópia fotodokumentácie prítomných (je možné preukázať z údajov digitálneho fotoaparátu, že je zo dňa 15. 12. 2008 v čase schôdze) sťažovateľ nemá peniaze na originály. Z fotozáberu je vidno, že na schôdzi nie je 27 osôb, ale 15.

I.D. Meritom vo veci pre sudkyňu N. bolo výpalníctvo peňazí – poplatkov, sudkyňa vie, že sťažovateľ nemá peniaze a tak to využila na zastavenie konania vo veci samej, čím porušovala základné práva sťažovateľa. Napokon to nevykonala po prvýkrát. “

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„II.A. Okresný súd Bratislava II porušil základné práva D. B. garantované čl. 46 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru; Krajský súd Bratislava porušil základne práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 13 a čl. 14 dohovoru.

II.B. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn.: 4Co/269/09-30 zo dňa 30. 10. 2009 a prikazuje vec vrátiť na konanie vo veci samej, prvostupňovému, pričom vylučuje z konania sudkyňu JUDr. L. N. pre neschopnosť dodržiavať zákony, Ústavu Slovenskej republiky a medzinárodné dohovory.

II.C. Ústavný súd Slovenskej republiky podáva týmto podnet na trestné stíhanie sudkyne JUDr. L. N. a senátu JUDr. V. K. pre zneužívanie právomoci verejného činiteľa – keď napomáhali spolupáchateľstvom naplniť trestný čin úverového podvodu Ing. M. K. a spol.

II.D. Okresný súd Bratislava II je povinný zaplatiť D. B. satisfakciu vo výške 10.000 Eur v lehote 15 dní a Krajský súd Bratislava je povinný zaplatiť D. B. sumu 20.000 Eur v lehote 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.

II.E. Vzhľadom na preukázané prepojenie Okresného súdu Bratislava II a Krajského súdu Bratislava a marenie početných dôvodných žalôb tykajúcich sa D. B. (aj v tých, kde je odporca) umožňovanie rozhodovať z falzifikátov upozorňuje Ústavný súd Slovenskej republiky – Okresný súd Bratislava II a Krajský súd Bratislava, že satisfakcie pre D. B. budú zakaždým zdvojnásobené od poslednej ústavnej sťažnosti.

II.F. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Bratislava II konať vo veciach podobných ako je 45 C/290/2008 a to: 17 C/103/2007, 20 C/260/2007, 10 C/80/2008, 13 C/100/2009, v ktorých odporca pácha protizákonnosti ako sú: dopĺňanie podpisov do prezenčnej listiny dodatočne, dopisovanie falšovaných podpisov a všetky veci vybaviť v lehote 3 mesiace, od dňa doručenie Nálezu Ústavného súdu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru rozhodnutiami všeobecných súdov.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

1. Pokiaľ ide o časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 45 C 290/2008-23 z 1. júna 2009, ústavný súd uvádza, že ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom princípom subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa ochrany svojich práv v súvislosti s uznesením okresného súdu č. k. 45 C 290/2008-23 z 1. júna 2009, ktorým bolo zastavené konanie (z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku), podľa platnej právnej úpravy občianskeho súdneho konania domáhal podaním odvolania doručeného okresnému súdu 29. júna 2009. O podanom odvolaní rozhodol krajský súd uznesením č. k. 4 Co 269/09-30 z 30. októbra 2009 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Právomoc všeobecných súdov poskytnúť v tomto smere ochranu sťažovateľovmu právu na spravodlivé súdne konanie na základe opravných prostriedkov, ktorá vyplýva priamo z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (§ 201 a nasl.), vylučuje (s ohľadom na znenie čl. 127 ods. 1 ústavy) právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnosti smerujúcej priamo proti procesnému postupu a rozhodnutiu okresného súdu ako súdu prvého stupňa.

Ústavný súd v danom prípade považuje odvolanie ako riadny opravný prostriedok za účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd. V rozsahu svojho preskúmovacieho oprávnenia sa odvolací súd musí vyrovnat' s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi uvedenými v odvolaní, ako uvádza sťažovateľ v konaní o sťažnosti pred ústavným súdom.

Na základe týchto skutočností ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 13 a čl. 14 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 4 Co 269/09-30 z 30. októbra 2009, ktorým rozhodol o podanom odvolaní sťažovateľa tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného

súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Ústavný súd taktiež vyslovil, že k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu (a aj okresného súdu) vyplýva, že hodnotenie skutkového a právneho stavu nevykazuje žiadne odchýlky od pravidiel logického uvažovania, ktoré by vyústilo do nezrozumiteľného alebo nejasného záveru o jeho zisteniach. Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu (zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku) a jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Ústavný súd vychádzajúc z obsahu námietok sťažovateľa, ako aj z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu nezistil, že by jeho závery boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou.

Rozhodnutie krajského súdu je potrebné kvalifikovať ako ústavne konformné a zlučiteľné s obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľova nespokojnosť s obsahom tohto rozhodnutia nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Sťažovateľ namietal aj porušenie svojich práv zaručených čl. 13 a čl. 14 dohovoru, nepreukázal však, akým spôsobom sa mal krajský súd dopustiť porušenia označených práv, a žiadne také okolnosti nevyplývajú ani z jeho doterajšieho postupu, resp. rozhodnutia.

Na základe týchto skutočností ústavný súd sťažnosť v tejto v časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

3. Ústavný súd taktiež zistil, že sťažnosť sťažovateľa obsahuje hrubo urážlivé výroky, dehonestujúce a neopodstatnené obvinenia adresované nielen sudcom všeobecných súdov, ale aj účastníkom konania (t. j. odporcom) pred všeobecnými súdmi.

Ústavný súd vo vzťahu k predmetnému správaniu sťažovateľa poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vyslovil, že „V zásade smie byť sťažnosť odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch, a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk.“ (Řehák v. Česká republika, No. 67208/01, rozhodnutie z 18. mája 2004).

Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ svojimi výroky obsiahnutými v sťažnosti prekročil hranicu normálnej kritiky a hrubo urážal nielen sudcov všeobecných súdov, ale aj účastníkov konania, a to v rozpore s princípom zachovávanía úcty k právam iných, ktorý má byť v rámci občianskoprávneho konania v súlade s § 1 a § 2 Občianskeho súdneho poriadku rešpektovaný všetkými účastníkmi konania a z ktorého vyplýva i požiadavka, aby účastníci konania rešpektovali ľudskú dôstojnosť, občiansku česť i osobnosť ďalších účastníkov konania, ale i samotného vo veci konajúceho súdu tak vo svojich písomných, ako i verbálnych prejavoch.

Správanie sťažovateľa, ktorého cieľom je uškodiť reputácii druhého účastníka konania, ako i samotného rozhodujúceho súdu, je teda podľa názoru ústavného súdu možné označiť za zneužitie práva na podanie sťažnosti a je v rozpore s účelom takéhoto práva.

Vo svojej konštantnej judikatúre ústavný súd už viackrát uviedol, že súčasťou zákonom predpísaných náležitostí návrhu na začatie konania podaného ústavnému súdu je aj primeraná slušnosť vo vyjadrovaní (napr. III. ÚS 52/06, III. ÚS 49/07).

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa inými požiadavkami sťažovateľa uvedenými v jeho sťažnosti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2010